

(Kort bemærkning).

Dyremose (KF):

Til hr. Alfred Hansen vil jeg godt lige sige, at vi var glade for de 30 dage, der stod i det første direktivudkast, og derfor ønskede vi ikke på daværende tidspunkt, at Danmark skulle tage initiativ til nogen ændring af denne del af direktivet. Når det nu alligevel er blevet ændret fra 30 til 45 dage, er det en meget mindre betydningsfuld ændring set i sammenhæng med de store fordele i øvrigt, der ligger i en harmonisering af lovgivningen omkring kemiske stoffer og produkter, for dansk erhvervsliv og for hele det europæiske SALT-samarbejde, så selv om der er en teknisk detalje, vi er kedede af, betyder det ikke, at vi er kedede af og begræder det EF-samarbejde, som vi i øvrigt har meget store fordele af.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg er jo i den for en minister gunstige situation, at jeg kan takke alle ordførere undtagen hr. Alfred Hansen for tilslutning. En gang imellem kunne man selvfølgelig ønske, det var i lidt større sager, der var så stor en tilslutning. Jeg mener sådan set, at man godt kunne have klaret dette forslag ret hurtigt og ekspederet det, som flere af ordførerne også synes det, uden udvalgsbehandling, men det er da klart, at når enkelte medlemmer ønsker udvalgsbehandling, er jeg også parat til at komme i udvalget, hvis man skulle ønske samråd med mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af:

Forslag til lov om afskaffelse af såkaldte samfundsrepræsentanter i bestyrelsen for banker og sparekasser.

[Af Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)].

(Lovforslag nr. L 24. Fremsat 15/11 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Westh (S):

Lovforslaget går ud på at afskaffe de offentlige repræsentanter i bestyrelser for banker og sparekasser, og det kan socialdemokratiet ikke tilslutte sig, tværtimod. Sigtet med at indføre offentlig repræsentation i pengeinstitutternes bestyrelse var at skabe en naturlig udvikling af samvirket mellem pengeinstitutterne og det samfund, hvis situation institutterne påvirkes af og selv påvirker. Allerede i 1919 indså man værdien heraf og indførte offentlige repræsentanter i nogle af sparekasserne. Ordningen blev udvidet i 1937 og igen i 1974, hvor også bankerne gennem den nye bank- og sparekasselov kom med. Der er altså en lang og naturlig udvikling bag den ordning, vi har i dag.

Denne udvikling er ikke sluttet, og skulle vi i dag diskutere den på en relevant måde, skulle det være, hvorledes vi kan øge samvirket mellem pengeinstitutterne og lovgivningsmagten. Men da det ikke er det, fremskridtspartiets forslag sigter på, vil vi afvise forslaget.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg skal blot ganske kort om det foreliggende forslag sige, at det er tredje gang, vi ser det, og det er præget af samme holdning – det er der ikke noget mærkeligt i – som de øvrige gange.

Forholdet er det, at vi har nogle samfundsrepræsentanter i pengeinstitutterne, som udfører nøjagtig det samme arbejde som alle andre bestyrelsesmedlemmer, og som i princippet får det samme vederlag for det – dog har de i modsætning til de øvrige bestyrelsesmedlemmer et loft over dette vederlag. Vi har, som det er beskrevet, haft en sådan ordning siden 1975 for banker, men vi har haft ordningen i en overordentlig lang årrække for sparekasser. Det er min vurdering, at det